

- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ:-** ਇਸ ਪੁਰਾਣੀ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਤੁਹਾਡਾ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੈਰਾਗ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਨੂੰ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਹੈ, ਤੁਹਾਡੀ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਨਾਲ ਸਭ ਦਾ ਭਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।
- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:-** ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਆਤਮਾ ਆਪਣਾ ਹੀ ਸਤਰੂ, ਆਪਣਾ ਹੀ ਮਿਤ੍ਰ ਹੈ, ਸੱਚੀ ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਕੀ ਹੈ?
- ਉੱਤਰ:-** ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਨਾਲ ਸਦਾ ਚਲਦੇ ਰਹਿਣਾ - ਇਹ ਹੀ ਸੱਚੀ ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਹੈ। ਸੱਚੀ ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਹੈ ਇੱਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰ ਪਾਵਨ ਬਣਨਾ ਅਤੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲੈਣਾ। ਇਹ ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਕਰਨ ਦੀ ਯੁਕਤੀ ਬਾਪ ਹੀ ਦਸਦੇ ਹਨ। ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹੀ ਆਤਮਾ ਆਪਣਾ ਮਿਤ੍ਰ ਬਣਦੀ ਹੈ।
- ਗੀਤ:-** ਤੂਨੇ ਰਾਤ ਗਵਾਂਈ ...

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਉਵੇਂ ਤੇ ਇਹ ਗੀਤ ਹਨ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੇ, ਸਾਰੀ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜੇ ਗੀਤ ਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ, ਤੀਰਥਾਂ ਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਭ ਹੈ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ। ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਕਿਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹੋ। ਵੇਦ ਸ਼ਾਸਤਰ, ਉਪਨਿਸ਼ਦ ਆਦਿ ਸਭ ਹਨ ਭਗਤੀ ਦੇ। ਅਧਾਕਲਪ ਭਗਤੀ ਚਲਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਧਾਕਲਪ ਫਿਰ ਗਿਆਨ ਦੀ ਪ੍ਰਾਲਬਧ ਚਲਦੀ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਕਰਦੇ - ਕਰਦੇ ਉਤਰਨਾ ਹੀ ਹੈ। 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਇੱਕ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਤੁਹਾਡੀ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ। ਗਿਆਨ ਦੇ ਲਈ ਗਾਇਆ ਹੋਇਆ ਹੈ ਇੱਕ ਸੈਕਿੰਡ ਵਿੱਚ ਜੀਵਨਮੁਕਤੀ। ਰਾਵਣ ਰਾਜ ਜੋ ਦਵਾਪਰ ਤੋਂ ਚੱਲਿਆ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਉਹ ਖਤਮ ਹੋ ਫਿਰ ਰਾਮਰਾਜ ਸਥਾਪਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਤੁਹਾਡੇ 84 ਜਨਮ ਪੂਰੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਉਦੋਂ ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਨਾਲ ਸਭ ਦਾ ਭਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅੱਖਰ ਕਿਤੇ ਨਾ ਕਿਤੇ ਕਿਸੇ ਸ਼ਾਸਤਰ ਵਿੱਚ ਹਨ। ਚੜ੍ਹਦੀ ਕਲਾ ਸ੍ਵ ਦਾ ਭਲਾ। ਸ੍ਵ ਦੀ ਸਦਗਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਤਾਂ ਇੱਕ ਹੀ ਬਾਪ ਹੈ ਨਾ। ਸੰਨਿਆਸੀ ਉਦਾਸੀ ਤਾਂ ਕਈ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹਨ। ਬਹੁਤ ਮਤ ਮਤਾਂਤਰ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਹੈ ਕਲਪ ਦੀ ਉਮਰ ਲੱਖਾਂ ਵਰ੍ਹੇ, ਹੁਣ ਸੰਕਰਾਚਾਰਿਆ ਦੀ ਮਤ ਨਿਕਲੀ 10 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ... ਕਿੰਨਾ ਫਰਕ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਫਿਰ ਕਹੇਗਾ ਇੰਨੇ ਹਜ਼ਾਰ। ਕਲਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹਨ ਅਨੇਕ ਮਨੁੱਖ, ਅਨੇਕ ਮਤ, ਅਨੇਕ ਧਰਮ। ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੀ ਹੈ ਇੱਕ ਮਤ। ਇਹ ਬਾਪ ਬੈਠ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦੀ ਨਾਲੇਜ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਸੁਣਾਉਣ ਨੂੰ ਵੀ ਕਿੰਨਾ ਵਕਤ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਪਹਿਲੇ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਇਹ ਸਭ ਸੁਣਾਇਆ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਾਈ ਨੰਬਰਵਾਰ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਆਰਗਨਜ਼ ਛੋਟੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਫਿਰ ਜਿਵੇਂ - ਜਿਵੇਂ ਆਰਗਨਜ਼ ਵੱਡੇ ਹੁੰਦੇ ਜਾਂਦੇ, ਬੁੱਧੀ ਦਾ ਤਾਲਾ ਖੁਲਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਧਾਰਨ ਕਰਦੇ ਜਾਣਗੇ। ਛੋਟੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਧਾਰਨਾ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਫਿਰ ਬੈਰਿਸਟਰ ਜੱਜ ਆਦਿ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਵੇਂ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਧਾਰਨਾ ਚੰਗੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮੈਂ ਆਇਆ ਹਾਂ ਪਤਿਤ ਤੋਂ ਪਾਵਨ ਬਣਾਉਣ। ਤਾਂ ਹੁਣ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਤੋਂ ਵੈਰਾਗ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਪਾਵਨ ਬਣੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਆਤਮਾ ਵੀ ਪਤਿਤ ਹੈ, ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਪਤਿਤ ਹਨ। ਪਾਵਨ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਪਾਵਨ, ਪਤਿਤ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖ ਵੀ ਪਤਿਤ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਰਾਵਣ ਰਾਜ। ਯਥਾ ਰਾਜਾ - ਰਾਣੀ ਤਥਾ ਪ੍ਰਜਾ। ਇਹ ਸਾਰਾ ਗਿਆਨ ਹੈ ਬੁੱਧੀ ਤੋਂ ਸਮਝਣ ਦਾ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਭ ਦੀ ਹੈ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਿਪ੍ਰੀਤ ਬੁੱਧੀ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਤੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਅੰਦਰ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੇ ਲਈ ਪਿਆਰ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੇ ਲਈ ਪਿਆਰ ਹੈ, ਰਿਗਾਰਡ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬਾਪ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹਨ। ਇੱਥੇ ਤੁਸੀਂ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਹੋ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੋਂ ਸੁਣ ਰਹੇ ਹੋ। ਉਹ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ, ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਆਨੰਦ ਦਾ ਸਾਗਰ ਹੈ। ਗੀਤਾ ਗਿਆਨ ਦਾਤਾ ਪਰਮਪਿਤਾ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਸ਼ਿਵ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਵਾਚ। ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਅੱਖਰ ਜ਼ਰੂਰ ਪਾਉਣਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਤ੍ਰਿਮੂਰਤੀ ਦਾ ਹੀ ਤੇ ਗਾਇਨ ਹੈ ਨਾ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਸਥਾਪਨਾ ਤਾਂ ਜਰੂਰ ਬ੍ਰਹਮਾ ਦਵਾਰਾ ਹੀ ਗਿਆਨ ਸੁਣਾਉਣਗੇ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਤਾਂ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿਣਗੇ ਕਿ ਸ਼ਿਵ ਭਗਵਾਨੁਵਾਚ। ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਨਹੀਂ। ਨਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੇ ਪਰਾਏ ਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਸਤਿਯੁਗ ਤੇ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦਾ ਦੇਸ਼ ਹੈ ਨਾ। ਤਾਂ ਦੇਵਾਂ ਦੀ। ਮਹਿਮਾ ਵੱਖ - ਵੱਖ ਹੈ। ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੀ ਇਹ ਹੈ।

ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ ਗੀਤਾ ਤੇ ਕੋਈ ਪੜ੍ਹਦੇ ਨਹੀਂ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਜਨਮ - ਜਨਮਾਂਤ੍ਰ ਪੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤੇ ਇਹ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਗਿਆਨ ਮਾਰਗ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹੁੰਦੀਆਂ ਨਹੀਂ। ਹੁਣ ਰਚਤਾ ਬਾਪ ਹੀ ਰਚਨਾ ਦੇ ਆਦਿ - ਮੱਧ - ਅੰਤ ਦਾ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਮਨੁੱਖ ਤੇ ਰਚਤਾ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਮਨੁੱਖ ਕਹਿ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ ਕੀ ਮੈਂ ਰਚਤਾ ਹਾਂ ਬਾਪ ਖੁਦ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ - ਮੈਂ ਮਨੁੱਖ ਸ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਦਾ ਬੀਜਰੂਪ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਗਿਆਨ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਪ੍ਰੇਮ ਦਾ ਸਾਗਰ, ਸ੍ਵ ਦਾ ਸਦਗਤੀ ਦਾਤਾ ਹਾਂ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਹੀ ਵੱਖ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਪੂਰਾ ਕੰਟਰਾਸਟ ਲਿਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਮਨੁੱਖ ਪੜ੍ਹਨ ਨਾਲ ਝੱਟ ਸਮਝ ਜਾਣ ਕਿ ਗੀਤਾ ਦਾ

ਗਿਆਨ ਦਾਤਾ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਜਿੱਤ ਪਾਈ। ਮਨੁੱਖ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਪਿਛਾੜੀ ਕਿੰਨਾ ਹੈਰਾਨ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਭਗਤ ਸ਼ਿਵ ਤੇ ਗਲਾ ਕੱਟਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਬਸ ਸਾਨੂੰ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਕੋਲ ਜਾ ਨਹੀਂ ਸਕਣ। ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਕੋਲ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਦੇਵੀਆਂ ਤੇ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹਨ। ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਤੇ ਕਦੇ ਕੋਈ ਬਲੀ ਨਹੀਂ ਚੜ੍ਹੇਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਵੀਆਂ ਹੋ ਨਾ। ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋ ਤਾਂ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਤੇ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਦੇ ਹੋ। ਸ਼ਾਸਤਰਾਂ ਵਿੱਚ ਹਿੰਸਕ ਗੱਲਾਂ ਲਿੱਖ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਤੇ ਸ਼ਿਵਬਾਬਾ ਦੇ ਬੱਚੇ ਹੋ। ਤਨ - ਮਨ - ਧਨ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹੋ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਇਸਲਈ ਸ਼ਿਵ ਅਤੇ ਦੇਵੀਆਂ ਤੇ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹੁਣ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਸ਼ਿਵਕਾਸ਼ੀ ਤੇ ਬਲੀ ਚੜ੍ਹਾਉਣਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਉਹ ਤਲਵਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਜੇ ਆਪ ਘਾਤ ਕਰਦੇ ਹਨ ਇਹ ਵੀ ਜਿਵੇਂ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਸ਼ਤਰੂਤਾ ਕਰਨ ਦਾ ਉਪਾਏ ਹੈ। ਮਿੱਤਰਤਾ ਕਰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਹੀ ਉਪਾਏ ਹੈ ਜੇ ਬਾਪ ਦੱਸਦੇ ਹਨ - ਪਾਵਨ ਬਣਕੇ ਬਾਪ ਤੋਂ ਪੂਰਾ ਵਰਸਾ ਲਵੇ। ਇੱਕ ਬਾਪ ਦੀ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਚੱਲਦੇ ਰਹੇ, ਇਹ ਹੀ ਮਿਤ੍ਰਤਾ ਹੈ। ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਵਿੱਚ ਜੀਵ ਆਤਮਾ ਆਪਣਾ ਹੀ ਸ਼ਤ੍ਰੂ ਹੈ। ਫਿਰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਗਿਆਨ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜੀਵ ਆਤਮਾ ਆਪਣਾ ਮਿਤ੍ਰ ਬਣਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਪਵਿੱਤਰ ਬਣ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਸੰਗਮਯੁਗ ਤੇ ਹਰੇਕ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਬਾਪ ਆਕੇ ਮਿਤ੍ਰ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਆਤਮਾ ਆਪਣਾ ਮਿਤ੍ਰ ਬਣਦੀ ਹੈ, ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਸਮਝਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਬਾਪ ਦੀ ਮਤ ਤੇ ਹੀ ਚਲਾਂਗੇ। ਆਪਣੀ ਮਤ ਤੇ ਅਧਾਕਲਪ ਚੱਲੇ। ਹੁਣ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਤੇ ਸਦਗਤੀ ਨੂੰ ਪਾਉਣਾ ਹੈ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਮਤ ਚੱਲ ਨਾ ਸਕੇ। ਬਾਪ ਤੇ ਸਿਰਫ ਮਤ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਦੇਵਤਾ ਬਣਨ ਆਏ ਹੋ ਨਾ। ਇੱਥੇ ਚੰਗੇ ਕਰਮ ਕਰੋਗੇ ਤਾਂ ਦੂਸਰੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਚੰਗਾ ਫਲ ਮਿਲੇਗਾ, ਅਮਰਲੋਕ ਵਿਚ। ਇਹ ਤੇ ਹੈ ਮ੍ਰਿਤੁਲੋਕ। ਇਹ ਰਾਜ ਵੀ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਉਹ ਵੀ ਨੰਬਰਵਾਰ। ਕਿਸੇ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਨਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਈ ਧਾਰਨ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ। ਤਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਟੀਚਰ ਕੀ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਟੀਚਰ ਤੋਂ ਕ੍ਰਿਪਾ ਜਾਂ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਮੰਗਾਂਗੇ ਕੀ। ਟੀਚਰ ਤਾਂ ਪੜ੍ਹਾਕੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਚਲੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਖੁਦਾ ਦੀ ਬੰਦਗੀ ਆਕੇ ਕਰਦੇ ਹਨ - ਹੇ ਖੁਦਾ ਸਾਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਵਾਉਣਾ ਤਾਂ ਫਿਰ ਅਸੀਂ ਭੋਗ ਲਗਾਵਾਂਗੇ। ਟੀਚਰ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ ਕਿ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਕਰੋ। ਇਸ ਵਕਤ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸਾਡਾ ਬਾਪ ਵੀ ਹੈ ਤੇ ਟੀਚਰ ਵੀ ਹੈ। ਬਾਪ ਦੀ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਤਾਂ ਅੰਡਰਸਟੂਡ ਹੈ ਹੀ। ਬਾਪ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਬੱਚਾ ਆਵੇ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਧਨ ਦਵਾਂ। ਤਾਂ ਇਹ ਅਸ਼ੀਰਵਾਦ ਹੋਈ ਨਾ। ਇਹ ਇੱਕ ਕਾਇਦਾ ਹੈ। ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਬਾਪ ਤੋਂ ਵਰਸਾ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੀ ਹੁੰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਿਵੇਂ ਦਾ ਬਾਪ ਉਵੇਂ ਦੇ ਬੱਚੇ। ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਹਰ ਚੀਜ਼ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁੰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਤੱਤਵ ਵੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੁੰਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਹੈ ਹੀ ਦੁੱਖਧਾਮ। 40 ਹਜ਼ਾਰ ਵਰ੍ਹੇ ਹਾਲੇ ਹੋਰ ਉਮਰ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਕੀ ਹਾਲ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਬਿਲਕੁਲ ਹੀ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋ ਗਈ ਹੈ।

ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਬੁੱਧੀ ਵਿੱਚ ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਯੋਗ ਰੱਖਣ ਨਾਲ ਰੋਸ਼ਨੀ ਆ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਯਾਦ ਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਣਗੇ ਤਾਂ ਲਾਈਟ ਮਿਲੇਗੀ ਨਹੀਂ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਲਾਈਟ ਵ੍ਰਿਧੀ ਨੂੰ ਪਾਵੇਗੀ। ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵਿਕਰਮ ਕਰ ਲਿਆ ਤਾਂ ਲਾਈਟ ਘੱਟ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ। ਤੁਸੀਂ ਲਿੱਖ ਵੀ ਸਕਦੇ ਹੋ ਇਹ ਰਚਿਅਤਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦਾ ਗਿਆਨ ਸ਼੍ਰੀਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੇ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਤਾਂ ਹੈ ਪ੍ਰਾਲਬੱਧ। ਇਹ ਵੀ ਲਿਖ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ 84ਵੇਂ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਦੀ ਆਤਮਾ ਫਿਰ ਤੋਂ ਗਿਆਨ ਲੈ ਰਹੀ ਹੈ ਫਿਰ ਫਸਟ ਨੰਬਰ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਬਾਪ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ ਸਤਿਯੁਗ ਵਿੱਚ 9 ਲੱਖ ਹੀ ਹੋਣਗੇ, ਫਿਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵ੍ਰਿਧੀ ਵੀ ਹੋਵੇਗੀ ਨਾ। ਦਾਸ - ਦਾਸੀਆਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਹੀ ਹੋਣਗੇ ਨਾ, ਜੋ ਪੂਰੇ 84 ਜਨਮ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। 84 ਜਨਮ ਹੀ ਗਿਣੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜੋ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਮਤਿਹਾਨ ਪਾਸ ਕਰਣਗੇ ਉਹ ਪਹਿਲੇ - ਪਹਿਲੇ ਆਉਣਗੇ। ਜਿੰਨੀ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਜਾਵੇਗੇ ਮਕਾਨ ਪੁਰਾਣਾ ਤਾਂ ਕਹਾਂਗੇ ਨਾ। ਨਵਾਂ ਮਕਾਨ ਬਣਦਾ ਹੈ ਫਿਰ ਦਿਨ - ਪ੍ਰਤੀਦਿਨ ਉਮਰ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਉੱਥੇ ਤਾਂ ਸੋਨੇ ਦੇ ਮਹਿਲ ਬਣਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਤਾਂ ਪੁਰਾਣੇ ਹੋ ਨਾ ਸਕਣ। ਸੋਨਾ ਤੇ ਸਦਾ ਚਮਕਦਾ ਹੀ ਹੋਵੇਗਾ। ਫਿਰ ਵੀ ਸਾਫ਼ ਜਰੂਰ ਕਰਨਾ ਪਵੇ। ਜੇਵਰ ਵੀ ਭਾਵੇਂ ਪੱਕੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਬਣਾਓ ਤਾਂ ਵੀ ਅਖੀਰ ਚਮਕ ਤਾਂ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਉਸਨੂੰ ਪਾਲਿਸ਼ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਦੇਵ ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਰਹਿਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਇਸ ਨਰਕ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅੰਤਿਮ ਜਨਮ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਅੱਖਾਂ ਨਾਲ ਜੋ ਵੇਖਦੇ ਹਾਂ, ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ ਇਹ ਪੁਰਾਣੀ ਦੁਨੀਆਂ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਹੈ। ਹੁਣ ਸਾਨੂੰ ਸਤਿਯੁਗ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਵਾਂ ਸ਼ਰੀਰ ਲੈਣਾ ਹੈ। 5 ਤੱਤ ਵੀ ਨਵੇਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇੰਨੇ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਚੱਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਹੈ ਨਾ। ਅੰਤ ਤੱਕ ਤੁਹਾਡੀ ਇਹ ਪੜ੍ਹਾਈ ਚੱਲੇਗੀ। ਪੜ੍ਹਾਈ ਬੰਦ ਹੋਈ ਤਾਂ ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਸਟੂਡੈਂਟ ਸਮਝ ਇਸ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਨਾ - ਭਗਵਾਨ ਸਾਨੂੰ ਪੜ੍ਹਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਖੁਸ਼ੀ ਕੋਈ ਘੱਟ ਥੋੜ੍ਹੀ ਨਾ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਮਾਇਆ ਵੀ ਉਲਟਾ ਕੰਮ ਕਰਵਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। 5 - 6 ਵਰ੍ਹੇ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿੰਦੇ ਫਿਰ ਮਾਇਆ ਡਿਗਾ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਾਰ ਡਿੱਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਅਵਸਥਾ ਹੋ ਨਾ ਸਕੇ। ਅਸੀਂ ਡਿੱਗੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਘ੍ਰਿਣਾ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਾਰੀ ਸਮਿਤੀ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਇਸ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਜੇ ਪਾਪ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਹਰੇਕ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਜੀਵਨ ਦਾ ਤਾਂ ਪਤਾ ਹੈ ਨਾ। ਕੋਈ ਮੰਦਬੁੱਧੀ, ਕੋਈ ਵਿਸ਼ਾਲ ਬੁੱਧੀ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਛੋਟੇਪਨ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਯਾਦ ਤਾਂ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਇਹ ਬਾਬਾ ਵੀ ਛੋਟੇਪਨ ਦੀ ਹਿਸਟਰੀ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਬਾਬਾ ਨੂੰ ਉਹ ਮਕਾਨ ਆਦਿ ਵੀ ਯਾਦ ਹੈ। ਪਰੰਤੂ ਹੁਣ ਤੇ ਉੱਥੇ ਵੀ ਸਭ ਨਵੇਂ ਮਕਾਨ ਆਦਿ ਬਣ ਗਏ ਹੋਣਗੇ। 6 ਵਰ੍ਹੇ ਤੋਂ ਲੈਕੇ ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਯਾਦ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਤਾਂ ਡਲ ਬੁੱਧੀ ਕਹਾਂਗੇ। ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਆਪਣੀ ਜੀਵਨ ਕਹਾਣੀ ਲਿਖੋ। ਲਾਈਫ਼ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਨਾ। ਮਾਲੂਮ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਲਾਈਫ਼ ਵਿੱਚ ਕਿੰਨੇ ਚਮਤਕਾਰ ਸਨ। ਗਾਂਧੀ ਨਹਿਰੂ ਆਦਿ ਦੇ ਕਿੰਨੇ ਵੱਡੇ - ਵੱਡੇ ਵਾਲਿਊਮ ਬਣਦੇ ਹਨ। ਲਾਈਫ਼ ਤਾਂ ਅਸਲ ਵਿਚ ਤੁਹਾਡੀ ਬਹੁਤ ਵੇਲਯੂਏਬਲ ਹੈ। ਵੰਡਰਫੁਲ ਲਾਈਫ਼ ਇਹ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਮੇਸ੍ਰ ਵੇਲਯੂਏਬਲ,

ਅਮੁੱਲ ਜੀਵਨ। ਇਸ ਦਾ ਮੁੱਲ ਕਥਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਵਕਤ ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਇਹ ਲਕਸ਼ਮੀ - ਨਾਰਾਇਣ ਕੁਝ ਵੀ ਸਰਵਿਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਤੁਹਾਡੀ ਲਾਈਫ਼ ਬਹੁਤ ਵੇਲਯੁਏਬਲ ਹੈ, ਜਦਕਿ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦਾ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਜੀਵਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੇ ਹੋ। ਜੇ ਚੰਗੀ ਸਰਵਿਸ ਕਰਦੇ ਹਨ ਉਹ ਗਾਇਨ ਲਾਇਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਵੈਸ਼ਨਵ ਦੇਵੀ ਦਾ ਮੰਦਿਰ ਵੀ ਹੈ ਨਾ। ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸੱਚੇ - ਸੱਚੇ ਵੈਸ਼ਨਵ ਬਣਦੇ ਹੋ। ਵੈਸ਼ਨਵ ਮਤਲਬ ਜੇ ਪਵਿੱਤਰ ਹਨ। ਹੁਣ ਤੁਹਾਡਾ ਖਾਣ - ਪੀਣ ਵੀ ਵੈਸ਼ਨਵ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਨੰਬਰ ਦੇ ਵਿਕਾਰ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਵੈਸ਼ਨਵ (ਪਵਿੱਤਰ) ਹੋ ਹੀ। ਜਗਤ ਅੰਬਾ ਦੇ ਇਹ ਸਭ ਬੱਚੇ ਬ੍ਰਹਮਾਕੁਮਾਰ - ਕੁਮਾਰੀਆਂ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਅਤੇ ਸਰਸਵਤੀ। ਬਾਕੀ ਬੱਚੇ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂਦੀ ਸੰਤਾਨ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਦੇਵੀਆਂ ਵੀ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਬਾਕੀ ਇਨ੍ਹੀਆਂ ਭੁਜਾਵਾਂ ਆਦਿ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ ਉਹ ਸਭ ਹਨ ਫਾਲਤੂ। ਤੁਸੀਂ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਰਗਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋ ਤਾਂ ਬਾਹਵਾਂ ਦੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਹਨ। ਬ੍ਰਹਮਾ ਨੂੰ ਵੀ 100 ਬਾਹਵਾਂ ਵਾਲਾ, ਹਜ਼ਾਰ ਬਾਹਵਾਂ ਵਾਲਾ ਵਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਭਗਤੀ ਮਾਰਗ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਫਿਰ ਬਾਪ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਦੈਵੀਗੁਣ ਵੀ ਧਾਰਨ ਕਰਨੇ ਹਨ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਦੁੱਖ ਨਾ ਦੇਵੇ। ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਉਲਟਾ - ਸੁਲਟਾ ਰਸਤਾ ਦੱਸਕੇ ਸਤਿਆਨਾਸ਼ ਨਾ ਕਰੇ। ਇੱਕ ਹੀ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਸਮਝਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਬਾਪ ਅਤੇ ਵਰਸੇ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ- ਮਿੱਠੇ ਸਿੱਕੀਲਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ ਪਿਤਾ ਬਾਪ ਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ । ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-

1. ਗਾਇਨ ਜਾਂ ਪੂਜਣ ਯੋਗ ਬਣਨ ਦੇ ਲਈ ਪੱਕਾ ਵੈਸ਼ਨਵ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਖਾਣ - ਪੀਣ ਦੀ ਸੁੱਧੀ ਦੇ ਨਾਲ - ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਇਸ ਵੇਲਯੁਏਬਲ ਜੀਵਨ ਵਿੱਚ ਸਰਵਿਸ ਕਰ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦਾ ਜੀਵਨ ਸ੍ਵੈਸ਼ਨ ਬਣਾਉਣਾ ਹੈ।

2. ਬਾਪ ਦੇ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਯੋਗ ਰੱਖਣਾ ਹੈ ਜੋ ਆਤਮਾ ਦੀ ਲਾਈਟ ਵੱਧਦੀ ਜਾਵੇ। ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਕਰਮ ਕਰ ਲਾਈਟ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਕਰਨੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਮਿੱਤਰਤਾ ਕਰਨੀ ਹੈ।

ਵਰਦਾਨ:- ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦੇ ਰਾਇਲ ਰੂਪ ਨੂੰ ਵੀ ਖਤਮ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸਾਕਸ਼ੀ ਅਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਭਵ:
ਦੂਸਰਿਆਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਚਿੰਗਾਰਡ ਨਾ ਦੇਣਾ, ਕੱਟ ਕਰ ਦੇਣਾ - ਇਹ ਵੀ ਦੇਹ - ਅਭਿਮਾਨ ਦਾ ਰਾਇਲ ਰੂਪ ਹੈ ਜੋ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਦੂਸਰਿਆਂ ਦਾ ਅਪਮਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਕੱਟ ਕਰਦਾ ਹੈ ਉਸਨੂੰ ਅਭਿਮਾਨ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਕੱਟ ਕਰਦੇ ਉਸਨੂੰ ਅਪਮਾਨ ਲਗਦਾ ਹੈ ਇਸਲਈ ਸਾਖਸ਼ੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਦੇ ਵਰਦਾਨ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖ, ਡਰਾਮੇ ਦੀ ਢਾਲ ਵਾ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਪੱਟੇ ਤੇ ਹਰ ਕਰਮ ਅਤੇ ਸੰਕਲਪ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਪਨ ਦੇ ਇਸ ਰਾਇਲ ਰੂਪ ਨੂੰ ਵੀ ਖਤਮ ਕਰ ਹਰ ਇੱਕ ਦੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਸਨਮਾਨ ਦੇਵੇ, ਸਨੇਹ ਦੇਵੇ ਤਾਂ ਉਹ ਸਦਾ ਦੇ ਲਈ ਸਹਿਯੋਗੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ।

ਸਲੋਗਨ:- ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਸ਼੍ਰੀਮਤ ਰੂਪੀ ਜਲ ਦੇ ਆਧਾਰ ਤੇ ਕਰਮ ਰੂਪੀ ਬੀਜ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀਸ਼ਾਲੀ ਬਣਾਓ।

*****